

[C. J. F. Sven.]

skal have været i en Fagforening, op i Loven som et ligefremt Paabud. Det er noget, der administrativt kan gøres ved det Skøn, der skal til, og herigennem viser det sig netop, hvor udmærket det er at give Lejlighed til at udøve et Skøn. Det er ikke altid heldigt, at man i Loven søger at binde; søger at opstille faste Rammer.

Jeg har altsaa ikke, saaledes som den højtærede Minister gik ud fra, sagt, at Lovforslaget havde et Fagforeningspræg, og det mener jeg i Virkeligheden ikke, det har. Der er ved en lapsus eller flere lapsi eller lapsus — jeg ved ikke, hvordan lapsus bøjes — forskellige Steder indløbet nogle uheldige Udtryk. Men det kan vi jo let faa ud.

Saa var der til sidst den private Velgørenhed. Ja, atter dér var der en vis Mistorstaalelse til Stede. Jeg er jo ganske enig med den højtærede Minister i, at man skal udelukke, at Folk slaar Plat ved at faa Hjælp baade her og dér. Men jeg vil ikke være med til at forbyde den private Velgørenhed, jeg vil ikke lægge den Hindringer i Vejen. Jeg vil selvfølgelig gerne være med til at modarbejde disse Velgørenhedsentreprenører, jeg hader lige saa fuldt som den højtærede Minister disse Mænd eller Kvinder, der, om jeg saa maa sige, gør i privat Velgørenhed, enten for Penge eller for at komme frem i Position og blive rost og komme i . . . maaske ogsaa det med Knaphullet, som den højtærede Minister henviser til. Men atter her er der jo et Spring. Man bør ikke sætte saadanne Bestemmelser ind i Loven, at mange vil opfatte det som et Slag til den private Velgørenhed, der i Virkeligheden betyder uhyre meget.

Jeg skal derefter vende mig til nogle Udtalelser, som det højtærede Medlem Hr. H. P. Hansen fremsatte i Gaar Eftermiddags. Naar jeg fremsætter dem, er det, fordi jeg er blevet i alleregentligste Forstand provokeret til at fremsætte dem, idet jeg blev trukket frem omtrent ved Haarene og der blev sagt til mig: Her har du staaet under Behandlingen af Socialreformen og beklaget dig over, at man i Lovforslaget stiller visse Regler op, som binder den enkelte Kommunalbestyrelse. Hvor kan det egentlig være? For jeg mindes et Tilfælde, hvor du paa Frederiksberg følte dig i høj Grad tiltrukket af, at Loven gav en bestemt Regel, du vilde ikke fravige den til Trods for, at man i Slagelse saa gerne vilde have det anderledes. Hvordan kan det gaa til? Det kan simpelt hen gaa til paa den Maade, at jeg ikke, som det ærede Medlem antager, har beklaget mig over, at der er faste Lovregler

at gaa efter. Det, jeg beklagede mig over, var, at man gik for vidt, at man i alt for høj Grad ikke alene ved faste Bestemmelser om, under hvilke Betingelser en Hjælp skulde ydes, men ogsaa ved at paabyde Kommunerne visse sociale Foranstaltningers Iværksættelse indskrænkede det kommunale Selvstyre. Hvad i øvrigt det Tilfælde angaar, som det ærede Medlem fremdrog, fortjener det at komme i Rigsdagstidende, og det skal altsaa paa den givne Foranledning komme der, det er særdeles belysende, det er belysende i mange forskellige Retninger.

Ved Lov Nr. 348 af 7. August 1922 bestemtes det, at naar en Rentenyder, der er gift, afgaar ved Døden, skal den efterlevende Ægtefælles aarlige Rente fastsættes efter den Alder, den ældste af Ægtefællerne havde, en human Regel, idet man, naar der har været et Par Ægtefæller og den ene dør, ikke ubetinget kan betragte den efterlevende som en Enkeltperson; der er visse større Udgifter for den efterlevende, end der vilde være for en enkeltlevende. Og saa føjes der til i Loven, at hvor særlige Omstændigheder taler derfor, er Kommunalbestyrelsen berettiget til at yde den efterlevende Ægtefælle et Tillæg af indtil 25 pCt. af den ham eller hende tilkommende Aldersrente. Nu opstod der saa i Slagelse det Problem, hvorvidt man, hvis Dødsfaldet er indtraadt før Loven, kan anvende Regelen. Allerede under 30. November 1922 blev der af Indenrigsministeriet udsendt et Cirkulære om dette Spørgsmaal. Det findes i Ministerialtidenden A. for 1922 Nr. 251, pag. 233—34, og deri siges, at man ikke saadan mir nichts dir nichts kan jonglere med denne Bestemmelse om de 25 pCt.; man siger, at i Tilfælde af den ene Ægtefælles Død er Kommunalbestyrelsen derhos, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, berettiget til at yde den efterlevende Ægtefælle et Tillæg af indtil 25 pCt., og at man herved har tænkt paa Tilfælde, hvor der for den efterlevende Ægtefælle opstaar Vanskeligheder ved at opretholde det hidtidige Hjem. Derefter har der, kan man se, været nogen Diskussion rundt om, og under 18. Maj 1923 er der af Ministeriet afgivet en Skrivelse, der findes optrykt i Sogneraadstidende for 1923—24, Side 85, hvori man udtaler sig imod, at der tillægges den efterlevende Ægtefælle Tillæg, selv om Ægteparret havde nydt Alderdomsunderstøttelse og afdøde var afgaaet ved Døden kun ca. 1 Aar, før Aldersrenteloven var traadt i Kraft.

Men saa begynder det i Slagelse. Jeg ved ikke, hvordan det gaar til, men Indenrigsministeriet lader sig paavirke og ændrer